

מי (נצרת) 6172-03-24 - מדינת ישראל נ' ראמי שחאדה

סדר דין אזרחי - סעדים זמניים - צו עיכוב יציאה מהארץ

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

מ"י 6172-03-24 מדינת ישראל נ' שחאדה
תיק חיצוני: 201702/2022

לפני כבוד השופטת מיסא זועבי

מבקשת
נגד
מדינת ישראל

משיב
ראמי שחאדה

החלטה

לפניי בקשה להארכת תוקף צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוטל על המשיב כחלק מתנאי שחרורו ממעצר, למשך 180 ימים נוספים, וזאת עד לתאריך 06.03.25.

רקע

1. ביום 03.03.2024 הפכה חקירה לגלויה בפרשייה רחבת היקף ורבת מעורבים, ביחידת אכ"ל צפון בלהב 433 בשיתוף עם רשות המסים ומע"מ, נגד המשיב שהינו החשוד העיקרי וחשודים נוספים, בחשד לביצוע, בין היתר, עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים, קיזוז והפצת חשבוניות פיקטיביות, עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, עבירות מס לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א 1961 וחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975, בהיקף של עשרות רבות של מיליוני שקלים (מעל 100 מיליון ₪).

2. על פי החשד, קשר המשיב קשר עם אחרים במסגרתו ניהל והפעיל מערך של חברות ועסקים אשר הוקמו במרמה ותחת איומים ובהמשך שימשו להונות את רשויות המס, בין היתר, על ידי הפצה וקיזוז של חשבוניות פיקטיביות. את כספי העבירה פעל להסתיר ולהלבין באמצעות כרטסות פיקטיביות ודיווחים כוזבים בנש"פים שונים. כמו כן, על פי החשד, שלט המשיב בעסקים וחברות המספקות שירותי כוח אדם בניגוד לחוק ופעל בין בעצמו

ובין בשיתוף עם אחרים להשמיט הכנסות ולהסתיר מרשויות המס.

3. המשיב נעצר ביום 03.03.24, מעצרו הוארך מעת לעת עד ליום 21.03.24, אז נתתי להסכמה אליה הגיעו הצדדים, תוקף של החלטה ולפיה המשיב ישוחרר ממעצר בתנאים מגבילים. כך נקבע, בין היתר, בהחלטה (להלן: "**החלטת בית המשפט מיום 21.03.24**"):

א." החשוד ישוחרר וישהה בתנאי מעצר בית מלא בביתו בדיר חנא וזאת למשך 21 ימים בפיקוח מר ג'רבי שחאדה ת"ז 304997828 נייד 0549539903.

ב. החשוד יפקיד עירבון כספי במזומן בסך 20,000 ₪. המזכירות תנפיק 4 שוברים.

ג. המפקח מר ג'רבי שחאדה יפקיד גם הוא עירבון כספי במזומן בסך של 2,500 ₪.

ד. החשוד יחתום על התחייבות עצמית ע"ס 30,000 ₪.

ה. מר ג'רבי שחאדה יחתום על ערבות צד ג' 20,000 ₪.

ו. אי יצירת קשר עם מי מהמעורבים בתיק בכל דרך וזאת למשך 120 יום מהיום.

ז. התייצבות לחקירה לפי דרישה.

ח. החשוד יתייצב ביחידת להב לצורך חקירה ביום ראשון 24/3/24, שעה 09:30.

ט. המשטרה רשאית להיכנס למקום החלופה ע"מ לוודא את תנאי השחרור.

י. צו עיכוב יציאה מן הארץ עד ליום 21/09/2024.

יא. החשוד יפקיד דרכון ביחידה החוקרת וזאת בתוך 72 שעות". [הדגשות לא במקור].

4. יוער, כי המשיב לא עמד בתנאי שחרורו והפר את החלטת בית המשפט מיום 21.03.24, ולא הפקיד את הדרכון בתוך 72 שעות. בעקבות האמור, ביום 09.04.24 הגישה המבקשת בקשה למתן הוראות וחילוט הערבויות. משלא הוגשה תגובה, נקבע דיון ליום 12.05.24 במעמד שני הצדדים.

5. ביום 12.05.24, התקיים הדיון במעמד המבקשת בלבד וזאת משלא טרחו המשיב ובא כוחו להתייצב לדיון. מטיעוני המבקשת, עלה כי המשיב הפקיד דרכונו אך ביום 09.05.24. לאור האמור, ולנוכח התנהלות המשיב, לפני משורת הדין, הוריתי על חילוט חלקי של הערבויות על סך ₪ 2,500 לטובת המדינה.

6. ביום 10.09.24 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו להארכת תוקף צו עיכוב היציאה מהארץ, במסגרתה עתרה המבקשת להאריך את הצו ולהותיר את דרכונו של המשיב בידי המבקשת, למשך 180 ימים נוספים וזאת עד ליום 06.03.25.

7. ביום 18.09.24, התקיים דיון במעמד המבקשת וב"כ המשיב, כאשר גם לדיון זה, המשיב לא טרח להתייצב.

טענות הצדדים בתמצית

8. **המבקשת** טענה, כי מדובר בחקירה מורכבת ורבת מעורבים אשר טרם הסתיימה וצפוי כי המשיב יזמן שוב לחקירה. היחידה החוקרת פועלת בימים אלה, לארגון כלל חומרי החקירה והעברתם לעיון הפרקליטות המלווה. בנוסף, אחד החשודים המרכזיים בפרשה, גיסו ושותפו של המשיב, יצא לחו"ל ערב המעבר לחקירה הגלויה ביום 29.02.24, ומאז טרם שב לארץ. מכאן, גם מטעם זה, למשיב קיים אינטרס להימלט לחו"ל.

9. נטען עוד, כי המשיב לא ראוי לאמונו של בית המשפט ולא ניתן לסמוך עליו, שכן הפר את תנאי שחרורו ולא מילא אחר החלטת בית המשפט מיום 21.03.24, בכך שלא הפקיד דרכונו. בהמשך, רק לאחר שניתנה על ידי בית המשפט החלטה על קביעת דיון בבקשה למתן הוראות וחילוט הערבויות, ביום 09.05.24, כחודש וחצי לאחר מתן ההחלטה, הפקיד המשיב את דרכונו אצל היחידה החוקרת. לא זו אף זו, המשיב ובא כוחו לא טרחו להתייצב לדיון בבקשה לחילוט ערבויות, על אף שהיו מודעים למועד הדיון ובאותו מעמד הורה בית המשפט על חילוט חלקי של כספי הערבויות. לאור כל האמור, עולה כי אימת הדין לא חלה על המשיב ולא ניתן לסמוך עליו.

10. במעמד הדיון בפניי, חזר ב"כ המבקשת על האמור בבקשה בכתב והוסיף, כי על סמך החומר המודיעני בתיק, קיים חשש ממשי להימלטות המשיב מהדין. עוד עולה, כי המשיב פועל גם בימים אלו לשבש הליכי חקירה ועילת השיבוש מתעצמת ככל שמתקדמת החקירה.

11. בנוסף, אין לקבל את טענת המשיב לפיה עסקו משמש כעילה לנטיעתו בארץ, וזאת נוכח גרסתו של המשיב בחקירה כי העסק אינו פעיל. זאת ועוד, בניגוד לנטען, המשיב לא פועל מול רשויות המס וקיימות עדויות לכך שאינו מעביר חומרים למייצג בצורה עקבית ואף מכוונת.

12. לבסוף נטען, כי אין די בהעמדת התפוסים שנתפסו מידי המשיב כערובה להבטחת חזרתו לארץ, מכל הטמעים שצוינו לעיל.

13. **ב"כ המשיב**, לא התנגד לבקשה להארכת תוקף צו עיכוב היציאה מן הארץ, ובלבד שתותר יציאת המשיב לחו"ל לחופשות משפחתיות בעת הצורך, ובכפוף להעמדת כלל התפוסים שנתפסו מידי כערבויות להבטחת קיום התנאים שייקבעו על ידי בית המשפט. נטען, כי מטרת הנסיעות הן נופש משפחתי, לאור התקופה הקשה שעבר המשיב לרבות חקירתו ומעצרו.

14. לדידי ב"כ המשיב, החשש להימלטות מן הדין הוא תיאורטי בלבד, שכן מרכז חייו של המשיב בארץ ושורשיו נטועים עמוק במדינה, למשיב שישה ילדים ועסקו מנוהל בארץ. בהקשר זה צוין, כי המשיב מתנהל לאחרונה מול רשויות המס, כדי לחזור לפעילות עסקית, מה שמלמד על כוונתו להמשיך את הפעילות שלו בישראל.

15. נטען עוד, כי בניגוד לטיעוני המבקשת, אין בעובדה שהגיס יצא לחו"ל וטרם שב לארץ כדי ללמד על כוונותיו של המשיב לצאת את הארץ ולהימלט, וזאת בשים לב לעובדה כי גיסו של המשיב אינו שותפו לעסק ולכל אחד עסק נפרד. זאת ועוד הגיס יצא מהארץ ביום 29.02.24, מספר ימים, לפני פרוץ החקירה הגלויה, וללא קשר אליה. מכאן, שאין מקום להחזיק את המשיב בארץ כ"בן ערובה" עד לשובו של הגיס לארץ על יסוד חשש תיאורטי שאיננו מבוסס.

16. ב"כ המשיב ביקש לדחות את הטענה כי לא ניתן לסמוך על המשיב. נטען, כי המשיב לא הפקיד דרכונו, מאחר ולא מצא אותו בזמנו וכאשר מצא אותו הפקיד אותו. ב"כ המשיב לא ייצג את המשיב אותה העת, ולכן גם לא ידע על מועד הדיון. המשיב כן מסר גרסה בחקירה, וגם אם שמר על זכות השתיקה הדבר לא מבסס חשש להימלטות מאימת הדין.

17. לבסוף נטען, כי הן במקרים בהם היה חשד לביצוע עבירות בהיקף של מליארדים, והן במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות חמורות, בתי המשפט אישרו יציאה לחו"ל, ואילו במקרה דנן, המשיב הינו בבחינת חשוד, טרם הוגש נגדו כתב האישום, ומכאן עומדת לזכותו חזקת החפות. משכך, אין מקום לפגיעה בלתי מידתית בזכויותיו. לתמיכה בטיעוני הפנה ב"כ המשיב לבש"פ 4422/18 **מדינת ישראל נ' יוסף ליבוביץ** [פורסם בנבו] (18.06.2018) (להלן "**ענין ליבוביץ**"), שם הורה בית המשפט העליון, על העמדת כל הרכוש התפוס שנתפס על ידי המדינה במסגרת החילוץ הזמני, כערובה שניתן יהיה לחלט אותה באופן סופי, אם לא יתייצב הנאשם למשפט או לריצוי העונש.

18. לאור כל האמור לעיל, עתר ב"כ המשיב לאפשר יציאת המשיב לחופשות נופש בחו"ל, בכפוף להעמדת כל התפוסים כבטוחות למילוי התנאים שייקבעו על ידי בית המשפט.

דין והכרעה

מסגרת נורמטיבית

19. ענייננו בהוראת סעיף 58 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), הקובע כדלקמן:

"58 (א). הערובה ותנאי השחרור בערובה יתבטלו אם לא יוגש כתב אישום נגד החשוד תוך 180 ימים; ואולם בית המשפט רשאי, בתוך תקופת הערובה, להאריך אותה ואת תנאיה לתקופה נוספת שלא תעלה על 180 ימים, אם הוגשה בקשה באישור תובע".

20. אם כן, התקופה המקסימלית להארכת צו איסור יציאה מהארץ (בהיותו חלק מתנאי שחרור בערובה בטרם הוגש כתב אישום) היא 450 יום, כאשר מעבר ל-360 יום נדרש אישורו של היועץ המשפטי לממשלה.

21. במקרה דנן, צו איסור היציאה מן הארץ הוטל, כאמור ביום 21.03.24, כחלק מהתנאים המגבילים במסגרתם התאפשר שחרור המשיב ממעצר. תנאי השחרור, ובכללם איסור יציאה מהארץ והפקדת הדרכון, הוטלו לשם הבטחת ההתייצבות להליכי חקירה ומשפט ומניעת חשש מפני הימלטות מאימת הדין, ולשמירה על האינטרס הציבורי בדבר קיומם התקין של הליכים פליליים. להבטחת תכלית זו הקנה המחוקק סמכות, הקבועה בסעיף 58 (א) לחוק המעצרים להאריך תוקפם של התנאים המגבילים למשך 180 ימים נוספים, אם הוגשה הבקשה באישור תובע, וזאת לשיקול דעת בית המשפט מקום שהשתכנע שיש מקום לכך. מתווה זה נועד על מנת לקיים פיקוח שיפוטי אחר נחיצות התנאים תוך עריכת איזון בין האינטרס הציבורי בניהול תקין של חקירה והצורך להפחית חשש מפני הימלטות או שיבוש החקירה מחד גיסא, לבין זכויות היסוד של החשוד הנוגעות לחירות התנועה וחופש היציאה מהארץ (ראו לעניין זה: בש"פ 2066/13 אברהם ישראל נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 [פורסם בנבו] (25.04.2013)).

22. כאמור, אין חולק כי צו איסור יציאה מן הארץ פוגע באופן ממשי בחירותו האישית, בחופש התנועה של החשוד או הנאשם ובזכותו לצאת ולהיכנס לישראל, זכות שהיא בעלת אופי ומעמד חוקתי המעוגנת בסעיף 6(א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, אל מול זכות זו עומד האינטרס הציבורי בהבטחת מהלכו התקין של ההליך המשפטי. כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, על מנת להכריע בבקשה לעיכוב יציאה מן הארץ, יש לערוך איזון בין זכויות אלה, כאשר פגיעה בזכות יסוד בעלת מעמד חוקתי, או הגבלתה מותרת רק לתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש או לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו (ראו: בש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 290, 293-294 (1994) (להלן: "**ענין בינקין**"); בש"פ 6834/19 רייבון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 [פורסם

בנבו] (7.11.2019) (להלן: "עניין רייבוך").

23. איזון זה, גילם המחוקק בסעיף 48(ב) לחוק המעצרים, אשר קובע:

"48. [...] (ב) לא יצווה שופט על איסור יציאה מן הארץ, אלא אם כן נתקיימו שניים אלה:

(1) קיימת אפשרות סבירה שהמשוחרר לא יתייצב לחקירה, לדין במשפט או לנשיאת עונשו;

(2) לא ניתן להבטיח את התייצבותו בהמצאת ערובה מתאימה, או בקביעת תנאי שחרור מתאימים".

24. בפסיקה נקבע, כי המבחן המנחה במלאכת האיזון של השיקולים האמורים הוא קיומה של אפשרות סבירה או חשש סביר כי יציאת הנאשם לחוץ לארץ תסכל את מהלכו של ההליך הפלילי (בש"פ 6606/02 צברי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 625, 629 (2002) (להלן: "עניין צברי"); בש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר, פ"ד מח(3) 133, 143 (1994)). עוד נקבע בהקשר זה, כי בהתקיים נסיבות די באופייה של העבירה ובנסיבות הנלוות לביצוע כדי לבסס חשש כאמור, ואין צורך בהוכחת מידע קונקרטי בדבר כוונת בריחה מצד הנאשם (בש"פ 2323/96 מדינת ישראל נ' איליה בן אלברט אילל [פורסם בנבו] (28.02.1996)), כאשר לעניין זה יש להביא בחשבון, בין היתר, את הנתונים המיוחדים הקשורים לעבירה ולחשוד או הנאשם.

25. ככל שהתנאי הראשון מתקיים, יש להוסיף ולבחון האפשרות להגבלה מידתית, קרי אם ניתן למנוע את השיבוש האפשרי, בדרך של המצאת ערובה או קביעת תנאי שחרור, חלף הטלת איסור היציאה מן הארץ (בש"פ 5474/14 מדינת ישראל נ' אוחנה, פסקאות 22-23 [פורסם בנבו] (28.8.2014)).

26. במסגרת בחינת הבקשה, יש לשקול, בין היתר, את חומרת העבירות המיוחסות לחשוד או הנאשם ואת נסיבות ביצוען; את השלב בו מצוי ההליך הפלילי; את חומרת העונש הצפוי לו יוגש כתב אישום ויורשע הנאשם במיוחס לו; ואת נסיבותיו האישיות. כמו כן, נבחנת מטרת הנסיעה ומידת הפגיעה הכרוכה במניעתה (עניין רייבוך, פסקה 7; עניין צברי, עמ' 629-630; בש"פ 1746/10 נימן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 [פורסם בנבו] (26.4.2010); בש"פ 6769/21 מדינת ישראל נ' גנור, פסקה 17 [פורסם בנבו]

(19.10.2021); בש"פ 5851/00 יעקב רבינוביץ נגד מדינת ישראל, פ"ד נד (3) 666 (2000); ענין בינקין; בש"פ 3120/06 מדינת ישראל נגד בניאורשווילי [פורסם בנבו] (27.04.2006)). בהקשר זה, נקבע עוד, כי ככל שחולף הזמן, ויש צורך בהארכת התקופה, יש לבחון את נחיצות תנאי השחרור תוך איזון מידת הפגיעה ותוך מתן משקל להתמשכות התקופה, מורכבות החקירה, היקפה, חומר הראיות, קיומו של חשש להימלטות מהתייצבות לחקירה או מהליכי משפט וקצב התקדמות הטיפול מול זכויות המשיב.

27. לסיום אוסיף, שאמנם העילה העיקרית לעיכוב יציאה מן הארץ היא החשש להימלטות, אולם על פי ההלכה שנקבעה בבש"פ 5955/99 מדינת ישראל נ' שוורץ, פ"ד נג (4) 666 (1999), צו איסור יציאה מן הארץ יכול לשמש אף כתנאי שחרור להבטיח כל אחת ממטרות המעצר, לרבות צרכי חקירה והבטחת התייצבות לדין בכל עת. באותו מקרה נדונה הוראת סעיף 48(ב) לחוק המעצרים והתעוררה השאלה אם רשאי בית המשפט לעכב יציאתו מן הארץ של משוחרר בערובה, מקום בו הצורך לעיכוב היציאה מהארץ נובע ממטרה אחרת שאינה הבטחת התייצבות לחקירה או למשפט או לנשיאת העונש, כמו חשש לשיבוש הליכי החקירה או מסוכנות. כב' השופט א. מצא השיב על השאלה בחיוב ביחס למשוחרר בערובה שיש עילה למעצרו.

מן הכלל אל הפרט

28. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, ועיינתי היטב בחומר החקירה שהועבר לעיוני, בדו"ח הסודי וכן בחומר המודיעיני, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל. להלן אפרט.

29. בעניינינו, עיון בדוח הסודי ובחומר החקירה שהועבר לעיוני מלמד, כי המדובר בחקירה מורכבת ורבת מעורבים, כאשר במוקד הפרשייה עומד המשיב החשוד בביצוע עבירות חמורות ובין היתר, בעבירות של קבלת דבר במרמה, קשירת קשר לביצוע פשע, הפצת חשבוניות פיקטיביות, סחיטה באיומים, רישום כוזב במסמכי תאגיד, עבירות מס, הלבנת הון ועוד בהיקפים של עשרות רבות של מיליוני שקלים (מעל 100 מיליון ₪).

30. לא נעלם מעיני כי המשיב הינו אזרח המדינה, אב לשישה ילדים ומרכז חייו בארץ. בצד האמור, המשיב הינו החשוד המרכזי בפרשייה, אשר מיוחסים לו חשדות חמורים ביותר, אשר אם יתגבשו לכתב אישום ולהרשעה, הוא צפוי לענישה משמעותית. מכאן, ברי כי קיים חשש להימלטות.

31. נוסף על האמור, נתתי דעתי לטיב החשדות שעל הפרק, בפרט אלה שעניינם במעשי מרמה, רישום כוזב במסמכי תאגיד, והלבנת הון, כל אלה עשויים אף הם להקשות על מתן אמון במשיב. זאת, בהצטרף להתנהלות המשיב בחקירה. כפי שנטען בצדק, על ידי המבקשת, התנהלותו של המשיב במהלך החקירה וכן לאחר שחרורו בתנאים, מעלה אף היא חשש

ממשי שלא יכבד את תנאי הערובה שייקבעו, במידה ותתאפשר יציאתו מהארץ. מעיון בארבע החקירות של המשיב במהלך מעצרו, עולה כי המשיב שמר על זכות השתיקה לכל אורך חקירותיו, זאת להבדיל משתי החקירות המאוחרות לאחר שחרורו, בהן ענה על חלק משאלות החוקרים, ואילו על החלק האחר סירב לענות או התחמק ממתן תשובה ישירה. בהמשך, כאמור לעיל, המשיב הפר תנאי השחרור והפקיד דרכונו אצל היחידה החוקרת בחלוף כחודש וחצי, רק לאחר שהוגשה בקשה למתן הוראות וחילוט הערבויות בתואנה כי לא מצא את הדרכון קודם לכן. ואם לא די בכך, הרי שהמשיב גם לא טרח להתייבב לדיון שנקבע לשמיעת הבקשה למתן הוראות וחילוט הערבויות, וגם לא לדיון שנקבע בבקשה מושא החלטה זו, זאת ללא כל הסבר המניח את הדעת, ומבלי שביקש רשות לכך. אם כן, ניכר כי התנהלותו של המשיב מעוררת קושי במתן אימון בו, כי יכבד החלטות בית המשפט ויקיים אחר התנאים שייקבעו בעניינו.

32. עוד בחנתי את השלב בו נמצא ההליך, ומעיון בחומר החקירה ובדוח הסודי עולה כי היחידה החוקרת פעלה ופועלת בקצב משביע רצון לקידום הטיפול בתיק שהינו רב היקף, החשד הסביר התחזק באופן משמעותי. היחידה החוקרת נערכת בימים אלה להעברת חומרי החקירה לעיון הפרקליטות המלווה, מכאן שיש לערוך איזון בין זכויות המשיב ומניעת פגיעה יתרה בו, לבין חקר האמת ומתן האפשרות לסיום החקירה בשלמותה על ידי הרשות החוקרת, זאת בהתחשב במארג הראייתי ועוצמת החשדות כפי שהונחו בפניי.

33. בנוסף לאמור, עיון בחומר החקירה ובמידע המודיעיני שהועברו לעיוני, מלמד שקיים בסיס איתן ומשמעותית ביותר לחשש ממשי לשיבוש מהלכי חקירה, על ידי המשיב, מה שעוד יותר מקשה על מתן אימון בו כי יקיים אחר תנאי השחרור שייקבעו ושפגיעתם בו פחותה.

34. עוד עולה מהמידע המודיעיני כי קיים חשש שמא יצא המשיב מהארץ ולא ישוב. בהקשר זה אציין, כי לא עסקינן אך בחשש מובנה בתוך הנסיבות הכוללות של החקירה, אלא בטעמים נוספים וכבדי משקל, הקשורים בנסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיו האישיות של המשיב, שאין בידי מטבע הדברים לפרט אותן בהחלטתי זו, ואשר מעלים חשש ממשי ביותר, להימלטות מהארץ ופועל יוצא מקים אפשרות סבירה כי המשוחרר לא יתייבב לחקירה או למשפט.

35. אשר למטרת הנסיעה והפגיעה הכרוכה במניעתה, ב"כ המשיב טען כי ברצונו של המשיב לצאת מהארץ לצורך חופשה משפחתית. אינני סבורה כי צורך זה, הגם שהוא מובן וטבעי, מצדיק בהינתן, הנסיבות שהובאו בפניי, דחיית הבקשה או אפילו היעדרות לבקשתו החלופית של המשיב להארכת עיכוב היציאה מהארץ בכפוף לאישור חופשות נופש לחו"ל. אציין כי, אין עסקינן בנסיעה קונקרטי, תחומה בזמן לקידום פעילות עסקית כלשהי, או נסיעה לשם קבלת טיפול רפואי, או לכל צורך חיוני אחר ואשר השתתפות המשיב בה חיונית. לאור האמור, לא שוכנעתי שהארכת תוקף צו עיכוב היציאה מהארץ תהווה פגיעה בלתי מידתית במשיב או בעסקיו. הגבלה זו נדרשת

מהותית, והמהות גוברת במקרה דנן על הפגיעה במשיב.

36. אשר לאפשרות להטלת הגבלה מידתית, בחנתי בקשת ב"כ המשיב לאפשר יציאה לחופשות נופש בחו"ל, בכפוף להעמדת כלל התפוסים כערובה להבטחת חזרתו של המשיב לארץ ואולם בשלב זה, לנוכח כלל הנימוקים שצינתי לעיל, אני סבורה, כי גם חלופה בדמות הפקדות נכבדות, והעמדת כלל התפוסים כבטוחה, לא תבטיח את החשש מפני הימלטות המשיב מאימת הדין.

37. אשר לענין ליבוביץ, אליו הפנה ב"כ המשיב, שם הורה בית המשפט העליון, על העמדת כל הרכוש התפוס שנתפס על ידי המדינה במסגרת החילוט הזמני, כערובה שניתן יהיה לחלט אותה באופן סופי, אם לא יתייצב הנאשם למשפט או לריצוי העונש. באותו ענין, דובר על עורר שבית המשפט היה נכון לשקול מעצרו באיזוק, אלא שהתקבל בעניינו מידע המצביע על כוונת העורר להימלט מן הארץ, משכך, העורר נותר במעצר משך שנתיים. בחלוף שנתיים, כאשר הצפי היה שיידרשו עוד שנתיים לסיום ההליך, הורה בית המשפט על מעצרו באיזוק אלקטרוני תוך שנקבע כי פוחתת מבחינת העורר ה"כדאיות" בהימלטות מן הארץ. לנימוק זה הוסיף בית המשפט, כי הימלטות מן הארץ אינה עניין של מה בכך, במיוחד תחת פיקוח אלקטרוני. בניגוד לענין ליבוביץ, המשיב כאן משוחרר ללא תנאים שיכולים להבטיח אי הימלטות מהארץ, מכאן שלא מצאתי לגזור גזירה שווה בין המקרה שם לעניינו.

סוף דבר

38. נוכח כל האמור האמור לעיל, הנני מורה על הארכת תוקף צו עיכוב היציאה מן הארץ שנקבע בהחלטת בית המשפט מיום 21.03.24, למשך 180 ימים נוספים, עד ליום 06.03.25.

המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.

מזכירות בית המשפט תשיב את חומרי החקירה לידי המבקשת.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"ד, 26 ספטמבר 2024,
בהעדר הצדדים.